

skera upp haga enn fyrr í tíðini. Tað er ikki tí, at fólk halda tað vera minni fyri neyðini nú enn fyrr, men órökiskapur og ódugnaskapur hava hjá fleiri tikið yvirhond. Aðrir eru farnir at dríva so nógv uppá sjógvín, at litil tíð verður til at áverka naka á landi. Av stórböndrunum er nú fáur ella eingin, sum hevur rættar húskarlar — teir hava fyrr givið 15—20 dalar í lön um árið og duga ikki at rokna út, at órökiskapur er tann dýrasti húskarlur nakar kann hava. Í ein máta er uppskeringin gingin framm á hondina. Nógvur eru nú teir, sum gera arbeiðið við betri skili, enn teir gomlu gjördu. Tá vóru hagaveitir so grunnar, at tær bert leiddu burtur tað vatnið, ið stóð oman á jörðini. Undirgrundin bleiv líka vát og bleyt og griftinar mátti tí skjótt síga saman aftur.

Tað er skilligt at síggja, at har sum áir renna undir heilum veksur mest og best græs. Har ger áin somu nytta sum ein djúp grift. Har sum vatn stendur stilt í undirgrundini, verður jörðin köld, súr og ófruktbar, av tí at luft og vatn ikki kunna koma til at seta upp og niður í moldini og uploysa og föra til græsrötrinar, tey evnir, sum góðum græsi nýtist til föði og gröði. Tí má ein og hvør, sum sker upp haga leggja sær eina við at fáa veiturnar djúpar. Jarnbrot og ein lættur hakkari eru amboð, sum ikki mugu saknast. Í Skotlandi brúkast á djúplendum haga, sum er nóg treystur til at veiturnar ikki skulu smokka saman aftur, fyrst at taka upp eina veit við förligum torvum, soleiðis sum gamalt hevur verið í Förlum og síðani við einum torvskera skera eina djúpa og smala rennu í botnin á teirri veitini; so verða tær fyrsti torvunar lagdar aftur á aftur, so at veitin verður sum ein á, ið rennur undir heilum. Hesar veitur eru frálíkar, har sum einki kemur á uttan seyður, og um stórdýr koma á hagan, vil tað verða sjáldsamt, at tær typpast. Har, sum meðal djúpt er, mugu heldur gerast færri og djúpari griftur, enn fleiri eftir tí gamla lagnum; tær gera ikki rætt gagn, fyrr enn tær koma naka niður í gaddin. Ofta kann bótast um grynri griftur við at veita småar áir í tær. Áirnar mata seg niður so við og við.

Her verður ofta gjørt rangt við at skera grifturnar ov mikið tvørt við brekkuni.

Har sum lítið hall er, mugu grifturnar gerast nærum beint oman og niðan. Er meiri hall, kunnu tær gerast naka uppá snið, tó ikki ov mikið. Tað er sjálvsagt, at helst má skerast upp, har sum lagdir og blot eru. Ikki geldur tað so nógv um at skera upp keldur, har sum bratligt er, sum at turka blot, hvarí vatni stendur stilt í undirgrundini. (Niðurlagt.)

»Men heldur vil eg tala fimm orð skilliga við kirkjufólkið, enn tígu tusund orð á fremmandum tungumálum«, skrivur St. Páll í fyrsta brævi sínum til Korinthamanna 14. kap. 19. ø.

Mær hevur ofta verið hugsandi um, hvi prestar okkara ikki fáa í lag at virka eftir hesum orðum apostulins, og meðan eg ikke dugi at svara mær sjálvum til fulnar uppá tað, vænti eg, at onkur av teimum (prestinum) er so beinasamur at greiða mær og øðrum frá hesum. Hvat teir so halda, antin teir meina tað er ónyttugt, ella teir ikki eru förrur fyri at prædika við skilligum orðum, mugu teir lata okkum vita.

Tað er allvæl satt, sum so ofta hevur verið sagt og skrivað, at prestar og fólk ið er ov mikið fremmant fyri hvörjum øðrum her á landi. Fleiri atvoldir í hesum eru bornar upp á mál í »Færøsk Kirketidende«; eg skal hesu ferð ikki nerta við meiri enn ta einu, som mann gera mestu skilnarsótt millum fólk og prest, og tað sýnist mær at vera, at prestarnir eru ov kærir við tey tígu tusund orðini. Mann vera at mangur heldur at Danskt, sum nú hevur ljóða 350 ár í kirkjum okkara ikki kann kallast ókunnugt fyri Förlum; men um so var, at hvör Förlingur var kunnugur við vört Danskt orð, ið talast — og tað er tó minni enn so —, apostulin, sum biður okkum tæna Gudi ikki við munnum, men við hjörtunum, vildi ikki kalla Danskt anna enn fremmant í Förlum, tí hjartamálið er ikki meiri enn eitt — móðurmálið.

Tað liggur beint fyri at hugsa, at hesin fremmandaskapur, ið nú er sjónligur millum prest og fólk birtist í, tá ið prestar fyrstu ferð boðaðu náðarlærdómin á fremmandum máli, og fyrr enn teir royna at böta um hettar mistakið, ið tá var gjört, fyrr vænti eg aldri tað ber saman, fyrr kenna prestar og fólk seg aldri sum eitt. Ivaleyst noyðast prestar at taka mong tung tøk aðrenn hettar, sum væl má eita grundarlagið fyri andliga lívi okkara, bótist; men Förlingar tykjast tí betri nú at eiga prestar, sum ikki skaka sær undan, tá ið um ræður. Harfyri vóni eg teir fara at ráða okkara kirkju-